

إِلَهِي إِنْ كَانَ صَغُرَ فِي جَنبِ طَاعَتِكَ عَمَلِي فَقَدْ كَبُرَ فِي جَنبِ رَجَائِكَ أَمَلِي ...

خدایا! اگر عملم در اطاعت تو ناچیز است، ولی در کنار امیدواری به کرمت، آرزویم، بزرگ است ...

• امید فراوان به رحمت حق در کنار طاعت اندک

از تکرار دوباره، امیدواری و حسن ظن به خداوند چنانچه در فرازهای بعدی نیز تکرار خواهد شد، یکی دیگر از آداب دعا نیز فهمیده می شود، و آن اصرار ورزیدن و پافشاری کردن در اجابت خواسته های خویش می باشد.

چنانچه از اخبار به دست می آید و مطلوب خداوند نیز می باشد، از جمله آداب دعا و در واقع، از جمله شرایط استجابات خواسته ها، پافشاری و سماجت در برآوردن خواسته ها از طرف پروردگار عالم می باشد.

امام صادق علیه السلام در این باره می فرماید:

" إِنْ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ كَرِهَ الْإِحْحَ النَّاسِ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الْمَسْأَلَةِ وَ أَحَبَّ ذَلِكَ نَفْسِهِ، إِنْ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ يُحِبُّ أَنْ يُسْأَلَ وَ يُطْلَبُ مَا عِنْدَهُ: همانا خدای عزوجل خوش ندارد که مردم در انجام حاجت بر همدیگر اصرار کنند، ولی برای خودش آن را دوست

دارد. خدای عزوجل دوست دارد که از او درخواست شود و آنچه نزد اوست خواهش شود." (اصول کافی، ج ۴، ص ۲۲۴)

همچنین از امام باقر علیه السلام نقل شده که فرمود:

" وَ اللّٰهِ لَا يُلِحُّ عَبْدٌ مُّؤْمِنٌ عَلَى اللّٰهِ عَزَّوَجَلَّ فِي حَاجَتِهِ إِلَّا قَضَاهَا لَهُ: به خدا سوگند هیچ بنده ای در دعا، پافشاری و اصرار به درگاه خدای عزوجل نکند، جز اینکه حاجتش را برآورد."

(اصول کافی، ج ۴، ص ۲۲۴)

باری، امام علیه السلام در فراز مذکور از مناجات شعبانیه و در مقام اصرار، بار دیگر آرزوی بزرگش را در کنار امیدواری به کرم پروردگارش مطرح نموده، و با امیدی دوباره، از معبودش، اجابت خواسته هایش را می طلبد.

روی سیه و موی سپید آوردم

چون عود نبود چوب بید آوردم

بر قول تو رفتم و امید آوردم

گفتی تو مرا که ناامیدی کفر است

ابوسعید ابوالخیر

حوزه نت